

Arrest

nr. 106 987 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 januari 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 16 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feiten

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit de gemeente Kline. u beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Toen u vijf jaar was, tijdens het gewapend conflict, werd uw dorp Sferke in brand gestoken. U heeft toen als kind ook lijken gezien. Sindsdien lijdt u aan een psychisch trauma. Sinds het einde van de oorlog werd u hiervoor behandeld door G. R, een psychiater uit Peje. De

behandeling hielp echter niet en met het ouder worden verslechterde uw toestand. Omdat u in Kosovo niet kon genezen besliste u om naar het buitenland te reizen. Op 6 januari 2013 verliet u Kosovo en op 9 januari 2013 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een kopie van uw Kosovaarse identiteitskaart dd. 7 juli 2011, een geboorteakte dd. 30 oktober 2012 en een medisch attest dd. 10 december 2012 waarin vermeld wordt dat u sinds 27 juli 1999 gevolgd wordt door een neuropsychiater genaamd G. R.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter geenszins gedaan.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde psychisch trauma te relativiseren. Zo zou u sinds het einde van de oorlog, dus gedurende meer dan dertien jaar, behandeld zijn door G. R., een psychiater uit Peje. Hoewel deze u verschillende soorten medicatie voorschreef, welke u ook nam, wist u niet eens bij benadering een naam te noemen van één van de door u gebruikte medicijnen (CGVS, p. 3 en 4). Gevraagd naar de naam van de praktijk van G. R. moest u het antwoord schuldig blijven. U kon zich zelfs niet herinneren of zijn praktijk een specifieke naam heeft. Uit het door u neergelegde medisch attest dd. 10 december 2012 blijkt nochtans dat G. R. verbonden is aan de Gespecialiseerde Neuropsychiatrische Kliniek 'Anima'. Het adres van zijn praktijk kende u evenmin (CGVS, p. 4). Tot slot beweerde u dat u sinds het einde van de oorlog maandelijks naar G. R. ging voor een gesprek in het kader van uw therapie (CGVS, p. 3). Dit strookt echter niet met de inhoud van het door u neergelegde attest waarin staat dat u sinds juli 1999 in behandeling bent en 32 therapeutische sessies heeft gevolgd. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen niet dat u meer dan dertien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees/risico. U verklaarde in dit verband tevens dat u in Kosovo sinds het einde van de oorlog opgevolgd werd door een psychiater die een diagnose stelde en een therapie opstartte. U stelde weliswaar dat de behandeling u niet hielp en dat uw symptomen zelfs verergerden (CGVS, p. 2 en 3). In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat u gedurende al die jaren nooit een beroep gedaan heeft op een andere arts/psychiater in Kosovo (CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen en het door u neergelegde medisch attest blijkt duidelijk dat u in Kosovo toegang heeft tot de gezondheidszorg.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens welke niet betwist worden. Het medische attest werd hierboven reeds besproken.

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Uit het verdere betoog van de verzoeker kan worden afgeleid dat hij zich tevens beroept op een schending van de rechten van verdediging.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttige d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen " of "dat er toch voor geborgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts \in heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld" .

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar \zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation" .

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld\ om toe te laten daarover uitleg te geven en zich na inzage van het volledige dossier; daarover te rechtvaardigen" (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen " , "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen " .

De Raad van State stelt :

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd\ zonder bij die particulier direct en

persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken” .

“De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij KPU geïnformeerd zijn.. De bevoegde overheid, wil %ij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

“om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier — kunnen oordelen over het dossier” .

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu heeft verzoeker geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

DERDE ONDERDEEL

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan — het recht op inzage op hen van toepassing zijn; (HvJ C-135/99 P, *Ismeri Europa t. 'Rekenkamer*, punt 28)

Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 *Primex Produkte Import-Export e.a. t. Commissie*, punt 59)

De beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming dient in acht genomen het voornoemd criterium van het Hof van Justitie dan ook te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkenen ‘aanmerkelijk kan raken in hun belangen’. Alzo dient de asielpcedure gekwalificeerd te worden als een procedure die tot een ‘bezwarend besluit’ kan leiden jegens de betrokkene (M. DESOMER, “De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, T. Vreemd. 2009,21; HvJ C-32/95 P, *Commissie t. Usrestal e.a.*, punten 31-34);

Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C-32/95 P; *Commissie t. Usretal e.a.*, punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, *Hofmaan-Ea Roche t. Commissie*, punt 14; HvJ C-269/90, *Technische Universität München*, punt 25)

Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat de beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren. (HvJ C-48/90 en C-66/90, *Nederland en PTT t. Commissie*, punt 45)

Overwegende dat M. DESOMER dan ook terecht besluit dat:

lijkt de conclusie zich dus op te dringen dat het verstrijken van de omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn voldoende om de Europese administratieve rechtsbeginselen van het recht op hoor en wederhoor en het recht op inzage van toepassing te maken op nationale asielpcedures. Het is niet vereist dat de richtlijn zelf expliciet melding maakt van de hoorplicht of het recht op inzage in het dossier.

“ (M. DESOMER, “De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, T. Vreemd. 2009,21);

" Asielzoekers hebben in de Belgische procedure niet het recht om geconfronteerd te worden met de punten van het bezwaar die de beslissing van de asielinstanties jegens hen schragen, alvorens zij in kennis worden gesteld van de eigenlijke beslissing en de redenen waarop deze is gestoeld. Noch kunnen zij inzage krijgen in de documenten die de administratie bekomen heeft bij het verifiëren van de informatie door de asielzoeker verstrekt tijdens het persoonlijk onderhoud en die punten van bezwaar van het CG VS schragen. Aangezien de nationale asielpcedures sinds het verstrijken van de

omzettingstermijnen van de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn binnen de werkingssfeer vallen van het Gemeenschapsrecht, moet men dan ook concluderen dat de Belgische asielprocedure op de bovenvermelde punten niet voldoet aan de beginselen van Europees administratief recht dat eenieder het recht heeft gehoord te worden vooraleer jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen en dat eenieder het recht heeft om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier. (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009,24);

BESLISSING VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoeker inzage in het dossier gekregen heeft voorafgaand aan het verhoor dd. 14.01.2013;

1. Wat betreft de hoorplicht:

1) Het is niet omdat verzoeker gehoord werd op 14.01.2013, er aan de hoorplicht voldaan is.

Uit bovenstaande rechtspraak van de Raad van State blijkt echter duidelijk dat dit "horen" enkel voldoet aan het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview kon deelnemen. Deze kennis van zaken vloeit dan voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Op geen enkel moment heeft verzoekende partij kans gehad om voorafgaand zijn dossier in te kijken.

2) Inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door de raadsman van verzoeker.

Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview door verwerende partij dd. 14.01.2013. Inzage in het dossier door de raadsman van verzoeker vond plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij Uw Raad!

Bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzagerecht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling! Ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van de raadsman van verzoeker.

3) Voorts wenst verzoeker te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

'Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134 "(eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

'Tiet recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien. hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen. "(eigen cursivering en benadrukking)

2. Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel:

Het horen van verzoeker kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage had gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd» en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het is duidelijk dat verzoeker geen kennis van zaken had ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage in zijn dossier voorafgaand aan het interview.

3. Wat betreft het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen

Inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door de raadsman van verzoeker.

Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview door verwerende partij dd. 14.01.2013. Inzage in het dossier door de raadsman van verzoeker vond plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij Uw Raad!

De Belgische asielprocedure voorziet geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratief dossier.

Bezwaarlijk kan weerhouden worden dat er aan het inzagerecht voldaan is, nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en deze inzage bovendien gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling! Ten overvloede weze opgemerkt dat dergelijke inzage bovendien gebeurde op initiatief van de raadsman van verzoeker.

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.1.1. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren.

Waar de verzoeker aan de hand van doctrine en een verwijzing naar rechtspraak, gemeenschapsrecht en Europese administratieve beginselen aldus een uitgebreide uiteenzetting geeft over de hoorplicht dient de Raad op te merken dat de verzoeker hiermee niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van de verzoeker op grond waarvan de verwerende partij bepaalde "tenlasteleggingen" aan het adres van de verzoeker weerhield. De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoeker zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een asiel dossier kan immers bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de asielzoeker.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst op 9 januari 2013 en dat hij met betrekking tot zijn asielrelaas op 14 januari 2013 nogmaals werd gehoord op het Commissariaat-generaal. De verzoeker heeft dan ook ruim de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn asielrelaas uit een te zetten en de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Er bestaat *in casu* geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). De commissaris-generaal is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht hem de aandacht van de asielzoeker te vestigen op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn gehoor niet tegensprekelijk was (RvS 18 maart 2005, 142.379).

Waar de verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie, dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat aan te tonen dat zijn situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven heeft tot de door verzoeker aangehaalde rechtspraak.

2.1.2 Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Uit voornoemde bepalingen blijkt niet dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. De voornoemde wet van 11 april 1994 legt enkel een verplichting tot passieve inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862).

Uit het administratief dossier en het inleidend verzoekschrift blijkt niet dat de verzoeker voorafgaand aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn. In tegendeel blijkt dat slechts om inzage werd verzocht op 26 januari 2013, dit is na het treffen van de thans bestreden beslissing. De verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier vooraleer het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond.

Daarnaast toont verzoeker niet aan welke gegevens hem hadden dienen te worden meegedeeld of op welke wijze dit een invloed zou kunnen gehad hebben op de motieven van de bestreden beslissing. Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat het administratief dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de "bijlage 26", zijn inschrijving als asielaanvrager, verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden alsook deze documenten, de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute, een vragenlijst van het Commissariaat-generaal en de oproeping voor gehoor. Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan de verzoeker voorgelezen en door de verzoeker ondertekend zodat hij bijgevolg

kennis had van de verklaringen die hij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende zijn vrees of risico bij terugkeer. De verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de gegevens die de commissaris-generaal zou gebruiken bij de voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. Bovendien kan redelijkerwijze van de verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte is van het precieze verloop van de gebeurtenissen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt en van de verklaringen die hij heeft afgelegd teneinde zijn nood aan internationale bescherming te onderbouwen.

2.1.3 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een gehoor, dat hij tijdens het gehoor op 14 januari 2013 op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het gehoor vond plaats met behulp van een tolk die het Albanees machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoeker kan niet op ontvankelijke wijze de schending aanvoeren van de rechten van verdediging en van de hoorplicht. Hij toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt: “De overheid moet, anders geformuleerd\ zich inspannen een gedrag aan de dag te leggen dat moet garanderen dat de burger wordt gevrijwaard tegen elk abnormaal gevaar en de redelijkerwijze voorzienbare schade die daaruit (kan) voortvloeien en dat zij derhalve, in de concrete omstandigheden heeft gedaan wat normaal van haar mocht worden verwacht om schade te vermijden. ”

Dat de feiten en de argumentatie zoals hierboven uiteengezet toch minstens aantonen dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Ernstige schade wordt in artikel 48/4 Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. ”

Terwijl minstens verwerende partij gehouden is een argumentatie te ontwikkelen waarom aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut geweigerd wordt;”

2.2.1 De verzoeker stelt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn doordat de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkelt ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar de eventuele schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad als annulatierechter niet bevoegd is.

Er dient op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.2.2 Aangezien Kosovo beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, wordt verzoekers asielaanvraag overeenkomstig artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet enkel in overweging genomen indien hij duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op de doodstraf of executie; of op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst; of op een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

In zijn verklaringen bij de commissaris-generaal heeft de verzoeker uitdrukkelijk aangegeven dat hij naar België gekomen is in de hoop hier te genezen van zijn psychische aandoening en dat er geen andere redenen bestaan waarom hij niet naar Kosovo kan terugkeren. De verzoeker vermeldt geen enkel element dat zou kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op de vraag of de verzoeker ooit problemen heeft gehad met de Kosovaarse autoriteiten of medeburgers, antwoordde hij twee maal ontkennend. Op de vraag of er andere redenen zijn waarom hij niet naar Kosovo kan terugkeren, antwoordde hij uitdrukkelijk *“Neen geen andere redenen. Ik ben naar hier gekomen en ik hoop dat ik hier kan genezen.”* (vragen verhoorverslag d.d. 14 januari 2013, p. 4 onderaan). De verzoeker laat na in het voorliggend verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze zijn persoonlijke situatie aanleiding zou moeten geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en beperkt zich tot een louter theoretisch betoog. Hij voert ook geen enkele kritiek aan aangaande de concrete motivering van de bestreden beslissing die erin bestaat dat zijn verklaringen er toe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem aangehaalde psychisch trauma te relativeren en dat uit zijn verklaringen en het door hem bijgebrachte medisch attest blijkt dat hij in Kosovo toegang heeft tot de gezondheidszorg. Het is alleszins niet kennelijk onredelijk om op basis van dergelijke verklaringen te concluderen dat de verzoeker geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aantoonst.

De commissaris-generaal heeft *in casu* dan ook op goede gronden en in alle redelijkheid geoordeeld dat de verzoeker niet duidelijk heeft aangetoond dat er in zijn hoofde, als onderdaan van een veilig land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, bestaat. Er is dan ook naar recht en rede besloten om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel ligt dan ook niet voor. Er is geen sprake van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE